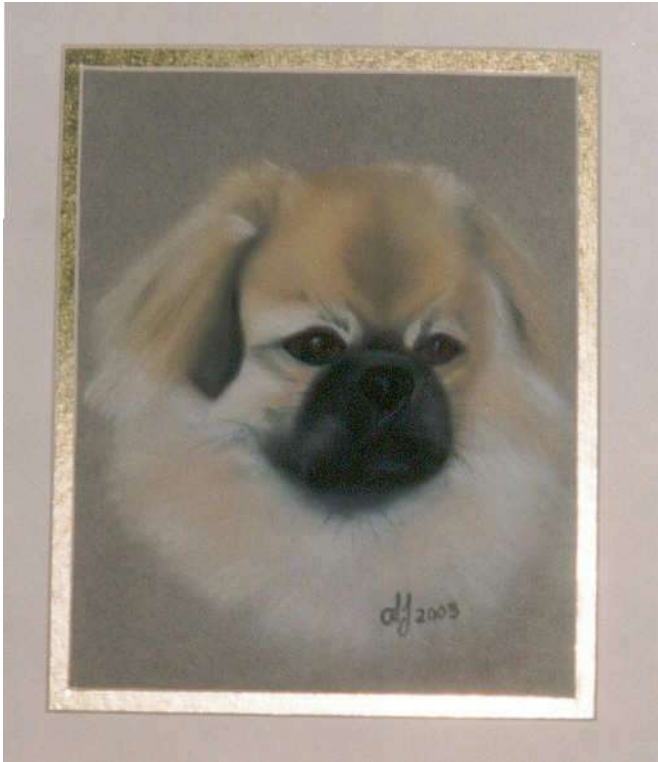

SHIBAZHAN DAPHNE "Diiva"

s. 02.03.2001, nukkui pois 27.03.2003

Shibazhan Daphnen lyhyt, mutta vaiherikas elämäkerta.

Jota on erittäin vaikea kirjoittaa, sillä Diiva oli minulle muutakin kuin koira, se oli ystävä, perheenjäsen ja lemmikkieläin. Toivonkin, että mietitte itsekkin koirienne terveyttä, ja lähetätte koiranne lopettamisen jälkeen tutkittavaksi, jos ette tiedä syytä, miksi koiranne kuoli.

"Diiva" syntyi 02.03.2001 Shibazhan –kennelissä saaden viralliseksi nimeksi Shibazhan Daphne. Heitin kerran Annelle ilmaan kysymyksen aivan ns. pilanpäiten, jos minulla olisi mahdollisuus saada tyttö sijoitukseen.

Eräänä iltana Anne ja hänen äitinsä Leena ajelivat luokseni Turenkiin mukanaan kaksi todella suloista tipsu –neitosta, jotka olivat luovutusikäisiä juuri sopivasti. Anne kertoi, että toisen hän myy ja toisen sijoittaa, sain valita itse itselleni sijoituskoiran... siinä pöydällä sitten tyttöjä seisoteltiin, katseltiin mittasuhteita, päätä jne. jne. Ja taas tykästyin päähän, aivan kuten Niiankin (Shibazhan Jacobinia) ostovaiheessa, joten valitsin silloin siromman ja parempipäisen "Diivan". Leena kyseli, että olenko aivan varmasti tosissani, vastasin myöntävästi, sillä pidän Annen koirista ja niiden luonteista, iloisuudesta ja avoimuudesta. Joten teimme siinä sitten Annen kanssa Diivasta sijoituspaperit kennelliiton lomakkeita apuna käyttäen, ja niin Diiva jäi luokseni asumaan.

Diiva kiersi näyttelyissä sijoittuen melkein joka kerta kilpailuluokassa, ja ne kolme kertaa sitten kävi niin, että ei saatu SA:ta, ja sertit menivät ohi kuonojen. Elikäs Diiva olisi ollut Suomen muotovalio jo viime vuonna, jos vain ne SA:t olisi saatu, mutta ne ajat ovat nyt menneitä aikoja. Diiva esiintyi näyttelykehissä viimeisen kerran Jyväskylän kv-näyttelyssä viime vuonna.

Vuonna 2001 kesällä olin Diivan kanssa Janakkalan koirakerhon yhteistilaisuudessa katselemassa yhdistyksen vuokraamalla sorakentällä. Diiva, kuten muutkin koirat haistelivat mielenkiinnolla maata ja ympäristöään, kunnes kuulin pienen vinkaisun jalkojeni juuresta. Arvelin ampiaisen pistäneen Diivaa johonkin kuononseutuville, sillä kuono alkoi pikkuhiljaa turpoamaan, ja Diiva aivan kuin nuutui nostettuani sen syliin. Tiesin, että ampiaisen pistot kuonon tai kaulan alueelle turvottavat koiran nielun niin äkkiä, että koira voi tukehtua, joten kysyin eräältä kerhomme jäseneltä, missä on kyytabletit, sillä vain se voi pelastaa Diivan mahdolliselta tukehtumiselta. Hän ei tiennyt, mutta eräs ”belkkarin” omistaja kuuli tuon ja sanoi autossaan olevan kyytabletteja, niin sitä sitten juostiin ja lujaa Diivan muuttuessa sylissäni aivan veltonolaiseksi ja silmien kiillon muuttuessa mattamaiseksi. Eloisuus oli häviämässä ja 200 metrin matka tuntui kestävän ikuisuuden, luulin todellakin että Diiva kuolee jo ennen kuin saamme sille apua. Mies otti kyytabletit autostaan, puolitti tabletin ja työnsi sen puolikkaan väkisin Diivan turvonneen suun sisäpuolelle kurkkuun. Odotimme vähän aikaa, että tabletti alkaisi vaikuttamaan ja siinä välissä soitin hätäisen puhelun Annelle, joka käski antamaan myös sen toisen puolikkaan välittömästi, sillä Diiva ei reagoinut ensimmäiseen puolikkaaseen mitenkään. Sanna ja äitinsä Sirpa juoksivat vähän ajan päästä luoksemme ja sanoin, että nyt me lähdetään jos tarvitsee käyttää Diivaa vielä eläinlääkärin vastaanotolla. Mutta onneksi tunnin odottelun jälkeen Diiva piristyi huomattavasti, ja elämäniloisuus palasi takaisin tähän iloiseen liehu-häntään. Huokaisin helpotuksesta, sillä kyytabletti oli pelastanut koiran hengen – sillä kertaa.

Minulla oli Diivan kanssa aina pieniä ongelmia (?), se ei nimittäin saanut massaa sitten millään lailla, vaikka kuinka syötin sille rasvaista ruokaa, aitoa läskiä, ölyä, aktiivisen koiranruokaa, penturuokaa jne.. Koira vain pysyi sitkeästi hoikassa kunnossa, aivan kuin se olisi vain luuta ja nahkaa sanoinkin usein. Anne yritti luonaan syöttää Diivaa aivan samalla tavalla, yhtä huonoin tuloksin, koira ei lihonnut. Diiva kyllä söi kuin hevonen –sanotaan-, mutta painoa se ei missään vaiheessa nostanut. ja vettä Diiva joi kyllä yllättävän paljon, vesikippo piti täyttää vähintään kolme kertaa päivässä (kippoon mahtuu vettä noin litran verran), vaikka koiria on minulla seitsemän kappaletta, niin tuo veden häviäminen tuntui uskomattomalta. Ajattelimme Annen kanssa, että jos sillä vain on se tapa, että vettä on pakko juoda –hotkimalla, ei meillä kummallakaan käynyt mielessä, että Diiva oli jo tuolloin vakavasti sairas. Diiva joutui kesän 2002 kuumuuden takia syömään antibiootteja, sillä se meinasi tukehtua isojen nielurisojen takia. Päätimme Annen kanssa poistattaa nieluriset heti tuon Jyväskylän koiranäyttelyn jälkeen, mikä sitten tapahtuikin 18.12.2002 –samana päivänä kun minutkin leikattiin. Diivan elopaino oli tuolloin 5 kiloa, mutta sen jälkeen alkoi laihtuminen, tosin sen tuuhea turkki jota se kasvatti silmissä peitti tuon laihtuuden. Diiva söi ja joi edelleen samaan malliin kuin ennenkin. Oli pirteä joka päivä, aina ensimmäisenä lenkille lähtemässä ja toheltamassa yksin lelujen kanssa, kiusaamassa Villeä ja muita koiriani. Kunnes viikko ennen Diivan pois nukkumista se muuttui täysin silmissäni, kerroin Annelle puhelimesta ettei koira ole kunnossa, se ei syö –edes makkaraa, maksaa jne.- eikä juo, vatsa on aivan pinkeä ja aristava. Diiva vetäytyi sohvan ja sängyn alle piiloon, eikä lähde ulos vaikka miten sitä houkutteli mukaansa, se ei halunnut enään riehua muiden koirien kanssa, vaan murisi niille, kuin sanoen: ”Menkää pois, olen kipeä, en jaksa enään.”

Soitin Annelle tiistai –iltana 25.3.2003 ja kerroin Diivan lisääntyneestä vatsakivusta ja ulostamattomuudesta ja virtsaamattomuudesta jne. sanoin sen syöneen edellisviikolla viimeksi luita, joita olin keittänyt koirilleni. Anne epäili Diivalla olevan suolitukos, ja kysyi olenko antanut vielä parafiiniöljyä, vastasin myöntävästi, sillä olin ajatellut sitä ensimmäisenä itsekin noiden oireiden perusteella. Anne neuvoi antamaan Diivalle Mikrolax –peräruiskeen, jota sitten annoinkin –tuloksetta. Soitin Annelle keskiviikkona 26.03. töihin ja kerroin ettei ole tullut mitään, eikä Diivan tila ollut muuttunut muuta kuin huonompaan suuntaan. Sanoin vieväni Diivan välittömästi eläinlääkärille, jossa siitä otettaisiin rtg-kuvat ja veritestit. Menin Hämeenlinnaan Tuiskun Minnan vastaanotolle erittäin kipeän koirani kanssa, kerroin oireet ja mitä olin sille tehnyt viimeisen vuorokauden aikana. Minna otti Diivan mukaansa röntgenhuoneeseen, ja vähän ajan päästä koira käveli luoksen niskaa alaspäin roikottaen, ja häntä ns. puolitangossa. Minna tuli ja otti veritestit

kuvien valmistumisen aikana, ja sanoi tuloksien olevan valmiita kahden tunnin kuluttua. Kuvat huolestuttivat Minnaa jonkin verran, mutta ainakin se selvisi, ettei koiralla ollut suolitukosta, sillä suoli oli aivan tyhjä, mutta jotakin outoa siinä kuulemma silti oli, Minna ei vain tiennyt mitä. Diivalle annettiin ihon alle nesteitä, sillä painoa oli enään vain 4,1 kiloa (eli 900 grammaa oli paino pudonnut joulukuusta), sille annettiin pitkävaikutteinen antibiootti ja oksennuksenestolääkettä.

Sanna oli perheensä kanssa tuonut minut Minnan vastaanotolle, ja hän myös haki minut ja Diivan pois sieltä. Soitin Annelle ennen Sannan tuloa tietäväni veriarvot vasta kello 16. jälkeen, ja kerroin hänelle mitä Diivasta oli sanottu, ja lupasin soittaa hänelle välittömästi saatuaani nuo tiedot. Kello tuli 16., soitin Minnalle; maksa-arvot olivat normaalit, mutta Minnaa huolestutti aivan selvästi liian korkeat kreatiini-arvot, ne olivat jo siinä vaiheessa noin 51 (en tiedä valitettavasti, mitkä ovat normaaliarvot).

Soitin Annelle, ja sovimme että hän hakee Diivan illalla luotani ja vie sen tutkittavaksi Talvion Timon vastaanotolle (eli Annen omalle työpaikalle) heti torstaina 27.3.. Anne haki Diivan 26.3. illalla, olin laittanut sen tarkoituksella häkkiin, sillä se halusi vain mennä sohvan alle piiloon makaamaan. Diiva ei edes haukkunut tms. Annen tullessa, vain makasi häkin takaosassa, kunnes Anne avasi häkin oven ottaakseen Diivan sieltä pois, jolloin Diiva lipaisi Annen kättä ja hieman heilautti häntäänsä. Anne nosti Diivan sänkyni päälle kokeillakseen mahaa, jota se edelleen arasti, katselin siinä Annen erittäin mielteliäitä ilmeitä, ja en edes osannut pelätä että tilanne olisi vakava.

Kunnes tullessani 27.3. Heinolasta puolenpäivän jälkeen Anne soitti kännykkääni, ja kertoi että Diivan arvot olivat nousseet hurjasti sitten edellispäivän, ja se ei ehkä eläisi enään kuin pari päivää. Sillä oli veritestien mukaan erittäin vakava munuaissairaus, ja myös jo tosi paha virtsamyrkytys. Minun oli todella paha olla, kuten myös Annellakin, me kumpikin itkettiin puhelimesta (itken vieläkin kun kirjoitan tätä), taksinkuljettajani oli myös hiljaa (hänellä on itsellään kaksi koiraa), ja kuulin kun hän myös nielaisi hiljaa kyneleet nieluunsa. Sanoin Annelle, että annetaan Diivan nukkua pois, ei anneta sen enään kärsiä, se on jo saanut kärsiä aivan tarpeeksi. Suljin itkien puhelimeni, kunnes kuskin kysyi, mitä Diivalla on, kerroin että sen on annettava nukkua pois rauhassa, sen ollessa erittäin vakavasti sairas. Olin hiljaa loppumatkan kotiin asti ja itkin. Diivalla oli myös muita kummallisia oireita, joita emme ajatelleet Annen kanssa silloin, että se olisi munuaisiin viittaavaa. Kun Diiva pissasi, niin virtsa ei ollut kellertävää kuten yleensä, vaan aivan kirkasta kuin vesi. Luulinkin usein että minä tai koirat olivat kaataneet vesikipon lattialle. Mutta nyt kun ajattelee noita pieniä yksityiskohtia, kaikki loksahda kohdalleen, Diivalla on ollut aivan selvät munuaissairauden oireet jo tuolloin –viime vuonna.

Annelta tuli lohduttava viesti kännykkääni kello 16.30, Diiva oli nukkunut pois kello 16.00 rauhallisesti. Minun oli pakko soittaa Annelle töihin, ja kiittää häntä Diivasta, kun hän antoi minulle tuon ihmeellisen iloluontoisen tipsuneidon minulle sijoitukseen vajaa 2-vuotta sitten. Anne ja minä halusimme saada selville Diivan sairauden, ja niin Anne lähetti Diivan munuaiset tutkittavaksi, ja niiden selvittämisen jätin Annen ”surun täyttävälle” harteille. Diivaa ei ole enään, en vielääkään sitä kykene uskomaan, mutta elämän on jatkuttava, sillä luonani kasvaa ”Villen” ja ”Moonan” (Annastiina Ramoona) tyttö ”Mira” (Annastiina Mirabella), ja tämän lehden ilmestyessä myös uusi Shibazhan –tyttö, kiitos Annelle siitä. Nämä nuoret tytöt eivät tulleet Diivan tilalle missään vaiheessa, sillä on aina olemassa sija sydämessäni ja mielessäni. Sanna ja äitinsä olivat antaneet Diivalle sitä kuvaavan nimityksen: ”Perhonen”, sillä sitä se kaikin puolin olikin, aina lentämässä joka puolelle, ja nyt Diiva saa lennellä vapaana tipsujen taivaassa. Toivon, että kirjoituksemme herättää Teissä todellakin ajattelemisen aihetta. Kiitos Diiva Sinulle siitä ajasta, jonka vietit luonamme touhottaen kaikkea mahdollista ja mahdotonta,

Diivaa suunnattomasti kaivaten: Tiina Hirvonen & Misschiefin –tipsut